

45.

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΑΚΗ.

Ανάρια, ανάρια ρίχτουνε οί Κλέφτες τὰ τουφέκια,
Γιατ' εἶν' οἱ μαῦροι μετρητοί, γιὰτ' εἶν' οἱ μαῦροι ἴλιγοί,
Κ' ἂν δεκαφτὰ, κ' ἂν δεκοχτώ, κ' ἂν εἴκοσι ἑνομάτοι.
Κι' οὐδὲ κι' ὁ Γιώργος εἶν' ἐδῶ, πῆγε ἔσ' τὸ Μοναστήρι·
Ἐκεῖ βαφτίζ' ἕνα παιδί, νὰ ἔχη καὶ αὐτὸς κουμπάρο,
Νὰ κάμ' ὁ μαῦρος γύρισμα, φίλο γιὰ νὰ γυρίζη·
Τὰ παλλικάρια τ' ἀπ' ἐδῶ φώναζαν καὶ ἀπ' ἐκεῖθε·
— «Ἄσε, Γεωργάκη, τὸ παιδί, κι' ἄρπαξε τὸ τουφέκι·
Τὴ ἡ παγανιὰ μᾶς πλάκωσε, πεζοῦρα καὶ καβάλα.»
— «Βαστάτ' ὁ Γιώργης φώναζε, μὲ τὸ σπαθὶ ἔστο χέρι!
Τὸν τόπον πιάστε δυνατὰ, πιάστε τὰ μετερίζα!
Κ' ἂν κάμ' ὁ Θεὸς κ' ἡ Παναγιὰ νὰ κάμωμε γιουροῦσι,
Τὸν Μιτζομπόνον ζωντανὸν κυττάξετε νὰ μοῦ πιάστε!»

46.

ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

ΤΟΥ

ΚΙΑΜΙΑ ΜΠΕΗ.

Ἐπῆραν τὰ κάστρα, ἔπῆραντα, πῆραν καὶ τὰ δερβένια
Ἐπῆραν καὶ τὴν Τριπολιτσά, τὴν ξακουσμένην χώρα.
Κλαῖουν ἔσ' τοὺς δρόμους Τούρκισσες, κλαῖουν κ' Ἐμιροπούλες,
Κλαῖει καὶ μιὰ Χαμούμισσα, τὸ δόλιον τὸν Κιαμίλην.
— «Ἄχ! Ποῦ ἔσαι καὶ δὲ φαίνεσαι, καμαρωμέν' ἀφέντη;
» Ἦσουν κολόνα ἔστο Μωριά, καὶ φλάμπουρον στὴν Κόρθον,

